

ΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΖΑΓΑΖΙΚΙΟΥ

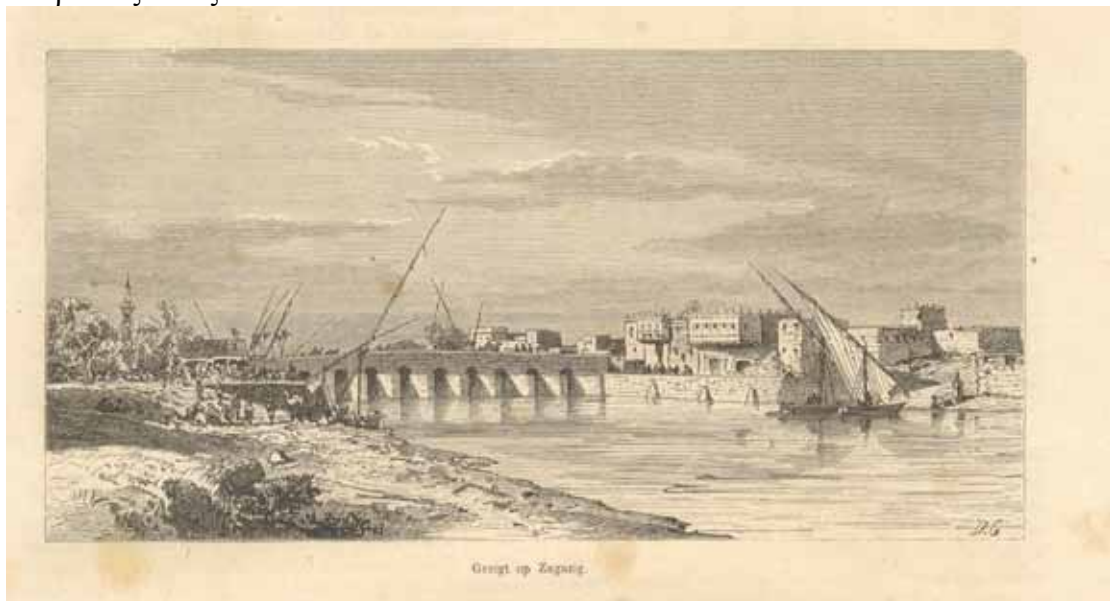
ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Με την υπογραφή της Αγγλο-Οθωμανικής εμπορικής συμφωνίας, το καλοκαίρι του 1838, μπαίνει τέλος στις μονοπωλιακές πολιτικές στην Οθωμανική Αυτοκρατορία και υποχρεώνει την τελευταία στη δραστική μείωση των εισαγωγικών δασμών. Η συμφωνία αυτή με καθυστέρηση λίγων χρόνων επιβλήθηκε και στην Αίγυπτο, μετά την απόλυτη συνθηκολόγηση του Μωχάμετ Αλη που αναγκάζεται να δεχθεί πως η συμφωνία αυτή αφορούσε και την Αίγυπτο, η οποία τυπικά εξακολουθούσε να θεωρείται Οθωμανική επαρχία. Όταν λοιπόν, μετά το 1840, η εμπορική συμφωνία άρχισε να εφαρμόζεται και στην Αίγυπτο, οι Ευρωπαίοι έμποροι σε συνδυασμό με το καθεστώς των διομολογήσεων αποκτούν το πάνω χέρι στην εσωτερική αγορά. Αποτέλεσμα είναι η διείσδυση των Ευρωπαίων και Λεβαντίνων εμπόρων στην Κάτω Αίγυπτο, από τους οποίους οι Έλληνες αποτελούν το μεγαλύτερο και το πιο σημαντικό κομμάτι.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΟ ΖΑΓΑΖΙΚ-ΣΑΡΚΙΑ

Αρκετά χρόνια πριν ακόμα εγκατασταθούν οι πρώτοι Έλληνες έμποροι και οι οικονομικοί μετανάστες στη Σαρκία, βρίσκουμε εγκατεστημένους Έλληνες στη Μωραλία της Ιμπραημίας, λίγα χιλιόμετρα έξω από το Ζαγαζίκ. Είχαν φτάσει εκεί μετά τη ναυμαχία του Ναβαρίνου και την καταστροφή του στόλου του Ιμπραήμ, όταν οι αιγυπτιακές δυνάμεις αποχωρώντας, μετέφεραν μαζί τους ένα μεγάλο αριθμό χριστιανών αιχμαλώτων από την Πελοπόννησο. Τους Μωρεάτες αυτούς ο Ιμπραήμ, αφού τους εξισλάμισε, τους εγκατάστησε στα χωράφια του στην Ιμπραημία, μοιράζοντας σε κάθε οικογένεια δωρεάν από τριάντα φεδάνια. Αυτή η περιοχή για μια μεγάλη περίοδο ήταν γνωστή ως Μωραλία οφείλοντας το όνομά της στους Μωρεάτες που ζούσαν εκεί.

Gezigt op Zagazig.

Ο Μανώλης Γιαλουράκης αναφέρει ότι οι πρώτοι Έλληνες εγκατασταθήκανε στο Ζαγαζίκ το 1840, μια σχετικά νέα πόλη κτισμένη δίπλα στα ερείπια της φαραωνικής πόλης Βούβαστις, την οποία ο Ηρόδοτος με μεγάλη ακρίβεια περιγράφει στο 2^ο Βιβλίο του, ο δε Αθανάσιος Πολίτης γράφει ότι «Η παρουσία των (Ελλήνων) εν τη μουδηρία της Σαρκίας σημειούται από το 1850...».

Ο Γ. Φ. Φιλιππίδης, από τους πρώτους Έλληνες γιατρούς που έζησαν στο Ζαγαζίκ, πριν εγκατασταθεί στην Αλεξάνδρεια, μας δίνει περισσότερες πληροφορίες αναφέροντας ότι οι Έλληνες άρχισαν να καταφθάνουν από το 1855. Από τους πρώτους αναφέρει τους «Ροδοκανάκη, Ι. Αργύρη, το μακαρίτη Αχιλλόπουλο, Δ. Τριανταφύλλου, Δ. Σπυρίδη, Ε. Οράτη και άλλους» οι οποίοι απασχόλησαν και άλλους Έλληνας «το μεν πρώτον εις την εμπορίαν του βάμβακος, είτα δε και εις τον

τοκισμόν» τη στιγμή που ο φελάχος αισθάνθηκε την ανάγκη του χρήματος για την επέκταση της καλλιέργειας του βαμβακιού. Ο Ροδοκανάκης και Αχιλλόπουλος πρώτοι εγκατέστησαν εκκοκκιστικές μηχανές. Μετά τους Έλληνες έρχονται οι Ευρωπαίοι που από το 1860 αρχίζουν και αυτοί να εγκαθιστούν εργοστάσια εκκοκκισμού του βαμβακιού. Τα μεγάλα κέρδη λόγω του

αποκλεισμού του αμερικάνικου βαμβακιού από την ευρωπαϊκή αγορά, συνέβαλαν στην εγκατάσταση νέων εκκοκκιστικών μηχανών, ώστε σε μικρό χρονικό διάστημα να υπάρχουν γύρω στις 40 βαμβακομηχανές.

Ο Γ. Λ. Αρβανιτάκης αναφέρει ότι στον κρατικό σιδηροδρομικό σταθμό του Ζαγαζίκ «ιδρύθη ... το πρώτον κυλικεϊόν σταθμού εν Αιγύπτω, το οποίον ανέλαβεν Έλλην εκ Βόλου». Ο Selig de Cussel Baron (bey) που φτάνει στο Ζαγαζίκ τον Οκτώβριο του 1863 για να εργασθεί στο εκκοκκιστήριο των Ackland, Mitchell και Mustapha, αναφέρει την παρουσία ελληνικών μπακάλικων, που πουλούσαν «araki» (ρακί) και φτηνό ούισκι, καθώς και ελληνικού εστιατορίου. Το 1865 ξέσπασε επιδημία χολέρας στο Κάιρο και στην Αλεξάνδρεια που γρήγορα εξαπλώθηκε και στο Ζαγαζίκ όπου όλοι σχεδόν οι Έλληνες και ξένοι αναγκάζονται να το εγκαταλείψουν. Μετά το τέλος της επιδημίας, οι Έλληνες επιστρέφουν σταδιακά και στα τέλη της δεκαετίας του 1860, εκτός από το Ζαγαζίκ τους βρίσκουμε σε όλη τη Μουδηρία της Σαρκίας όπως στο Μίνετ ελ Γκάμχ, Αμπού Κεπίρ, Τελλ Κεπίρ, Φακούς, Μωραλία, Αζιζία, Σιμπίν ελ Κανάτερ, Μαστούλ κλπ. Καθώς, όμως, ο αριθμός τους μεγαλώνει, αισθάνονται την ανάγκη δημιουργίας Κοινότητας για να κρατηθεί η εθνική συνοχή και να εκπληρωθεί το όνειρο της πρώτης γενιάς των οικονομικών μεταναστών που ήταν η επιστροφή στην πατρίδα μετά από μία πετυχημένη σταδιοδρομία.

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΖΑΓΑΖΙΚΙΟΥ

Έτσι, για το σκοπό αυτό, το 1869 συγκροτείται Προσωρινή Επιτροπή αποτελούμενη από τους Σ. Κόκκα, Αλ. Καμπάνη και Α. Διδίκα. Για τον ίδιο σκοπό οι Έλληνες του Ζαγαζίκ και των άλλων χωριών, συνέρχονται την 14/26 Απριλίου 1870 στο κατάστημα του Ελληνικού Προξενείου της πόλεως. Σε αυτή τη συνέλευση πρωτοστατούν οι Σωτηρίου Κόκκας, Ιωάννης Ε. Στράτης, Ιωάννης Ρέτζος, Αλ. Καμπάνης, Δημήτριος Τριανταφύλλου, Ιωάννης Αργύρης, Αργύριος Διδίκας, Ευθύμιος Οράτης, Νικόλαος Τσαλίδης, Ν. Φλάμος, Αρ. Παπαδόπουλος κ. α. όπου εκλέγεται τετραμελής Επιτροπή με την εντολή όπως εισπράξει τις συνδρομές των διαφόρων μελών της παροικίας και βρει ιερέα και ακίνητο για εκκλησία. Η συνέλευση αυτή έχει καθιερωθεί ως η ημέρα ιδρύσεως της Κοινότητας. Η πρώτη μέριμνα της σχηματιζόμενης παροικίας, γύρω στα διακόσια άτομα, είναι η απόκτηση εκκλησίας και σχολείου «τα δύο δηλαδή τεμένη άτινα εισίν η πηγή της Εθνικής δυνάμεως και η βάση της προόδου και πνευματικής αναπτύξεως». Για την εκπλήρωση του ονείρου χρειάστηκαν χρήματα και οργάνωση. Και αυτά κατά τη διάρκεια της παρουσίας των Ελλήνων στην Αίγυπτο βρέθηκαν χάρη στην γενναιοδωρία των Ευεργετών που διέθεσαν άφθονο χρήμα και χρόνο για το σκοπό αυτό.

Οι Ευεργέτες που με τις δωρεές τους κράτησαν το όνειρο των μεταναστών ζωντανό στην Κοινότητα του Ζαγαζίκ είναι:

ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ

Θεόδωρος Ι. Ροδοκανάκης (... -1888)

Βαμβακέμπορος και τραπεζίτης καταγόμενος από τη Χίο.

Πρόεδρος της Κοινότητας για την περίοδο 1883-1884, ανακηρύχθηκε Επίτιμος Πρόεδρος στις 17/29.1.1888. Ο εμπορικός-εξαγωγικός οίκος Ροδοκανάκη και Σία, Θεόδωρος Ιωάννης Ροδοκανάκης με τρία παιδιά τον Ιωάννη, τον Κωνσταντίνο και τον Αντώνιο, ιδρύθηκε το 1862 όταν ο Θ. Ροδοκανάκης έφτασε στην Αλεξάνδρεια από τη Σύρο και Χίο.

Τότε ίδρυσε ένα κατάστημα στην Αλεξάνδρεια και ένα στο Ζαγαζίκ όπου και κατασκεύασε ένα από τα μεγαλύτερα εκκοκκιστήρια της περιοχής. Το εκκοκκιστήριο αυτό αργότερα αγοράστηκε από τον οίκο Χωρέμη-Μπενάκη και Σια. Ο Αθανάσιος Πολίτης σημειώνει ότι το 1905 στην προσπάθεια εκλογίκευσης της υπέρ-παραγωγής έχουμε τη δημιουργία ενός τραστ από μεγαλέμπορους της Αλεξάνδρειας που ήτανε και κάτοχοι εκκοκκιστηρίων. Έτσι δημιουργείται η «The Associated Cotton Ginners of Egypt Ltd». Αρχικά το τραστ συμπεριλαμβάνει 16 εργοστάσια, ελληνικών και ξένων συμφερόντων, εκ των οποίων τα 4 εκκοκκιστήρια είναι στο Ζαγαζίκ (J. Planta et Cie, V. et C. Bacos, Χωρέμη-Μπενάκη και Σία και La Compagnie Russe)».

Μάιος 2004. Ο ναΐσκος της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, ένα από τα παλαιότερα κτήρια στο Ζαγαζίκ, σε πλήρη εγκατάλειψη.

Το 1886 δαπάνησε για την ανέγερση του ναΐσκου της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στο κοινοτικό νεκροταφείο, για τα ιερά άμφια, σκεύη και έπιπλα του ναΐσκου 605 λίρες Αιγύπτου. Με τη διαθήκη του, 15.6.1887, κληροδότησε άλλες 1000 λίρες Αγγλίας κατατεθειμένες στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος για 16 έτη, με τόκο 5% στο όνομα του ναΐσκου της Κοιμήσεως της Θεοτόκου καθώς και 30 λαχειοφόρους ομολογίες της Εθνικής Τράπεζας αξίας 463 λιρών Αιγύπτου, που πουλήθηκαν για την αγορά του κοινοτικού κτήματος.

*(Επιζώντες κληρονόμοι σύμφωνα με την απογραφή του 1934 της Ε.Κ.Ζ.
Θεόδωρος Ροδοκανάκης, εγγονός)*

Ευθύμιος Οράτης (... -1886)

Εμποροκτηματίας καταγόμενος από το χωριό Ορά της Κύπρου.

Από τους ιδρυτές της Κοινότητας και Πρόεδρος από το 1876 μέχρι το 1878.

Εκτός από τις 231 λίρες Αιγύπτου που δώρισε εν ζωή, με τη διαθήκη του άφησε στην Κοινότητα 63 φεδάνια στη Μπομπάσερ (Μάρκαζ Χέγια) και το σπίτι του στο Ζαγαζίκ, μετά όμως από την εξάλειψη των αρρένων κληρονόμων του ανεψιού του Αναστασίου Μ. Οράτη.

*(Επιζώντες κληρονόμοι σύμφωνα με την απογραφή του 1934 της Ε.Κ.Ζ.
Μιχαήλ Οράτης, ανεψιός)*

Αθανάσιος Μιγαηλού ή Μιγαήλου (... -1895)

Εμποροκτηματίας καταγόμενος από τη Θεσσαλία.

Συνεισέφερε 44 λίρες Αιγύπτου και μετά τον θάνατο του στην Αθήνα 300 λίρες Αγγλίας και 100 φεδάνια ακαλλιέργητης γης στην Αμπάσα της Σαρκίας, αξίας 500 λιρών Αγγλίας.

*(Επιζώντες κληρονόμοι σύμφωνα με την απογραφή του 1934 της Ε.Κ.Ζ.
Μιχαήλ Ψάλτης, ανεμικός)*

Νικόλας Τσαλίδης (1832-1898)

Εμποροκτηματίας καταγόμενος από τη Στενήμαχο της Ανατολικής Ρωμυλίας.
Διέμενε στο χωριό Κατάγια της Σαρκίας.

Κατέβαλε 20 λίρες Αιγύπτου για την αγορά του Κοινοτικού κτήματος και με τη διαθήκη του στις 30.12.1897 κληροδότησε 4000 λίρες Αγγλίας, (τα 4/5 περίπου της περιουσίας του) με τον όρο της ανέγερσης 4 οικιών στο οικόπεδο της Κοινότητας. Η διαθήκη προσβλήθηκε όμως από τους συγγενείς και μετά την εκκαθάριση περιήλθαν στα χέρια της Κοινότητας γύρω στις 3068 λίρες Αιγύπτου. Με το ποσό αυτό, αφού συμπληρώθηκε από τους πόρους της Κοινότητας, το 1910

κτίστηκε το «ΤΣΑΛΙΔΕΙΟΝ» διώροφο ακίνητο.

Δημήτριος Ι. Φοινικόπουλος (... -1906)

Εμποροκτηματίας καταγόμενος από τη Τσαγκαράδα Πηλίου.

Το 1892 δώρισε 195 λίρες Αιγύπτου για την απόσβεση του χρέους της Κοινότητας, το 1898 άλλες 78 λίρες Αιγύπτου για την ανέγερση του ξύλινου κωδωνοστασίου και την αγορά καμπάνας σε μνήμη της συζύγου του Ελένης, το γένος Στυλιαρά, και άλλες 49 λίρες Αιγύπτου για την αγορά του διάροφου αρχοντικού του Θ. Ροδοκανάκη όπου αργότερα εγκαταστάθηκε το δημοτικό και ημιγυμνάσιο σχολείο της Κοινότητας. Μετά το θάνατό του κληροδότησε το ποσό των 4000 χρυσών φράγκων.

Η μαρμάρινη κρήνη στη συνοικία της Αγίας Κυριακής δωρεά του Δ. Φοινικόπουλου.

(Επιζώντες κληρονόμοι σύμφωνα με την απογραφή του 1934 της Ε.Κ.Ζ. Νικόλαος Οικονομίδης)

Ευφροσύνη Σταματοπούλου το γένος Ζαρίφη (... -1907)

Δώρισε ως Ευφρόσυνη χήρα Ευσταθίου Σιγάλα στην Εκκλησία κρυστάλλινο πολυέλαιο αξίας 39 λιρών Αιγύπτου περίπου και ως Ευφροσύνη Σταματοπούλου, με διαθήκη, 1000 λίρες Αγγλίας σε μνήμη του αδελφού της Περικλέους και Σωτηρίου Ζαρίφη, όπου από τους τόκους να βραβεύονται, μετά από διαγωνισμό, ο πρώτος μαθητής και η πρώτη μαθήτρια της τελευταίας τάξης του Σχολείου. Το «Ζαρίφειον» έπαθλο καθιερώθηκε από το 1914 όπου κάθε χρόνο δινότανε το ποσό των 40 λιρών από τους τόκους της χρηματικής δωρεάς.

Δημήτριος Βαϊτσόπουλος (1844-1909)

καταγόμενος από τις Μηλιές Πηλίου

Ζων προσέφερε 20 λίρες Αιγύπτου για την αγορά του κτήματος της Κοινότητας. Μετά το θάνατο του, 12.8.1909, η Χριστίνα Βαϊτσοπούλου, δώρισε στην Ελληνική Κοινότητα μία οικία στην οδό Σάβη (Καφρ Νιζάμ) αξίας 585 λιρών Αιγύπτου, όπου για το ποσό των 390 λιρών ανακηρύχθηκε Μέγας Ευεργέτης ο Δ. Βαϊτσοπούλος και για δε το υπόλοιπο ποσό των 195 λιρών Αιγύπτου ανακηρύχθηκε Ευεργέτης η Χριστίνα Βαϊτσοπούλου. Στη δωρεά υπήρχε ο όρος όπως το μίσθωμα από το δεύτερο διαμέρισμα να διατίθεται για μια πενταετία υπέρ της Ιεράς Μητροπόλεως Λεοντοπόλεως.

Επίσης στις 16.9.1909, η Χριστίνα Βαϊτσοπούλου δώρισε ακίνητο αξίας 600 λιρών Αιγύπτου (400 λίρες Αιγύπτου υπέρ του Δ. Βαϊτσοπούλου και 200 λίρες Αιγύπτου για τη Χρ. Βαϊτσοπούλου) στο Ελληνικό Δημόσιο ώστε ο 2^{ος} όροφος χρησιμεύσει ως Προξενικό Κατάστημα της Ελλάδος και όπως ο 2^{ος} όροφος μετά του υπογείου να περιέλθουν, μετά το θάνατο της δωρήτριας, στο ταμείο του Ελληνικού Στόλου.

*(Επιζώντες συγγενείς σύμφωνα με την απογραφή του 1934 της Ε.Κ.Ζ.
Σπυρίδων Ταραζής, ανεψιός)*

Ο ΑΒΕΡΩΦ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΖΑΓΑΖΙΚΙΟΥ

Αθανάσιος Ι. Φοινικόπουλος (1846-1923)

Εμποροκτηματίας καταγόμενος από τη Τσαγκαράδα Πηλίου.

Πρόεδρος της Κοινότητας από το 1888 μέχρι το 1920.

Δώρισε σε γήπεδα, καταστήματα και μετρητά: το 1889 195 λίρες Αιγύπτου για την αγορά του Κοινοτικού κτήματος, το 1891 98 λίρες Αιγύπτου για την απόσβεση χρέους της Κοινότητας, το 1902 49 λίρες Αιγύπτου για την αγορά της οικίας Ροδοκανάκη, το 1905 78 λίρες Αιγύπτου για την πρόσληψη δασκάλας της Γαλλικής για το σχολικό

έτος 1904-5, το 1909 39 λίρες Αιγύπτου για την πρόσληψη ενός ακόμη δασκάλου για το σχολικό έτος 1909-10 και 900 λίρες Αγγλίας για τη σύσταση της φιλοπτώχου Αδελφότητας των Ελληνίδων Κυριών, στη μνήμη του αδελφού του Δημητρίου, το 1911 200 λίρες Αγγλίας για την επισκευή της εκκλησίας, το 1916 259 λίρες Αιγύπτου για την αγορά των επίπλων της Ελληνικής Λέσχης και να τα δωρίσει στο Σχολείο και τέλος το 1916 400 λίρες Αιγύπτου για την εξόφληση χρέους της Κοινότητας που είχε καταβάλει πριν τρία χρόνια.

Μετά θάνατον κληροδότησε ακίνητα και οικοπέδα:

«τον κήπον μου κείμενον εντός της πόλεως Ζαγαζίκ περιστοιχισμένων γύρωθεν με πλίνθους ωπτούς και το παραπλεύρως αυτού κείμενον οικοπέδου περικυκλωδομένον με ξύλινα κάγκελα αμφοτέρα εκ μέτρων περίπου 1500 και άτινα εισί μεγάλης αξίας οικοπέδα» και κτήμα στο χωριό Καφρ ελ Ναχάλ, παραπλεύρως της μηχανής Αρμπίπ, αποτελούμενο από παλιά μαγαζιά, στάβλο και ζαρμπία σε 6123 μ² εξ αδιαιρέτου με τον Αμήν Βεϊ Σάμσι, ένας από τους στενούς συνεργάτες του Αχμετ Οράμπι, αξίας 2000 λιρών Αιγύπτου περίπου. Το 1949 ο Αβδελαζήζ πασσά Ραντουάν, συνιδιοκτήτης του κτήματος αφού είχε αγοράσει το μερίδιο του Σάμσι, αγοράζει και το μερίδιο της Ε.Κ.Ζ. έναντι 6200 λιρών Αιγύπτου.

Το 1894 ο Φραγκίσκος Πρίντεζης περιγράφει τη συνάντησή του με τον Μεγάλο Ευεργέτη:

«Ο κ. Φοινικόπουλος είναι Πρόεδρος της Ελληνικής Κοινότητας Ζαγαζίκ.

Πολυτάλαντος, χαίρει απεριορίστου φήμης δια τας πολλές ευεργεσίας και προς την πατρίδα πολυειδείς εκδουλεύσεις του. Μετ' απορίας εύρον αυτόν εν τω γραφείω του, κειμένω κάτωθι της απλουστάτης οικίας του, εν στενή οδώ και πενιχρώ διαμέρισμα.

Πας τις θα εξελάμβανεν αυτό εν Αθήναις δια γραφείον δικαστικού κλητήρος.

Ταπεινότατον ύφος, μελίχιος συμπεριφορά, θαυμασία σεμνότης, απέριτος έκφρασις: μοι ομίλει ουχί ως άνθρωπος του κόσμου τούτου, αλλ' ετέρου περισσότερον προκεχωρημένου και προοδευμένου».

Στις 27.5.1932 η Κοινότητα στη μνήμη του αναγείρει μαρμάρινο μνημείο στο κοινοτικό νεκροταφείο μπροστά από το ναύσκο της Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

« Τη ιερά σκιά του αιδιίμου Προέδρου και Μεγάλου Ευεργέτου αυτής Αθανασίου Φοιτικοπούλου Η Ελληνική Κοινότης Ευγνωμονούσα»

*(Επιζώντες συγγενείς σύμφωνα με την απογραφή του 1934 της Ε.Κ.Ζ.
Νικόλαος Οικονομίδης)*

Δημήτριος Γ. Ξούδης (1846-1915)

Εμποροκτηματίας καταγόμενος από τη Δράκεια Πηλίου

Το 1889 δώρισε 25 λίρες Αγγλίας για την αγορά του Κοινοτικού κτήματος, το 1902 20 λίρες Αγγλίας για την αγορά της οικίας πρώην Ροδοκανάκη, το 1911 200 λίρες Αιγύπτου ανατοκιζόμενες με σκοπό να χρησιμοποιηθούν για την ανέγερση του νέου ναού. Το 1924 η Επιτροπή της Κοινότητας χρησιμοποιεί το ποσό των 400 λιρών Αιγύπτου για τον καθορισθέντα σκοπό.

*(Επιζώντες συγγενείς σύμφωνα με την απογραφή του 1934 της Ε.Κ.Ζ.
Γεώργιος Ξούδης, γιος)*

Ιωάννης Τριανταφύλλου (1847-1930)

Μεγαλέμπορος και μεγαλοκτηματίας καταγόμενος από τον Κισσό Πηλίου.

Ένας από τους μεγαλύτερους Έλληνες κτηματίες της Αιγύπτου.
Το 1889 δώρισε 98 λίρες Αιγύπτου για την αγορά του Κοινοτικού οικοπέδου, το 1891 49 λίρες Αιγύπτου για την απόσβεση του χρέους της Κοινότητας και το 1924 λίρες Αγγλίας 500 υπέρ του νέου σχολείου.

(Επιζώντες συγγενείς σύμφωνα με την απογραφή του 1934 της Ε.Κ.Ζ. Ευανθία Ι. Τριανταφύλλου, χήρα)

Μιχαήλ Ψάλτης (ca. 1852-1938)

Εμποροκτηματίας καταγόμενος από την Κρασιά Ολύμπου Θεσσαλίας.

Το 1910 δώρισε 200 λίρες Αιγύπτου για την επισκευή της Εκκλησίας, ανατοκίζόμενες, όπου το 1924 καταθέτει το ποσό των 400 λιρών Αιγύπτου. Το 1924 δώρισε άλλες 50 λίρες Αιγύπτου υπέρ του νέου Σχολείου.

Διετέλεσε Νομαρχιακός Σύμβουλος Σαρκίας για 20 χρόνια

Ευανθία Ιω. Τριανταφύλλου, το γένος Πολυμέρη του Πολυμέρη, (-16.6.1933) καταγόμενη από τη Μακρινίτσα Πηλίου.

Το 1925 δώρισε 130 λίρες Αιγύπτου για την αγορά πολυελαίου, το 1930 50 λίρες Αιγύπτου στη μνήμη του συζύγου της και το 1938, με διαθήκη, 500 λίρες Αιγύπτου. Στη γειτονική Ελληνική Κοινότητα Μανσούρας η Ευανθία χήρα Τριανταφύλλου δώρισε 114 φεδάνια περίπου στην περιφέρεια Άπου Κεπίρ, ο δε αδελφός της Κωνσταντίνος Πολυμέρης 250 φεδάνια στην περιφέρεια Βεχέρας, με σκοπό τα εισοδήματα από τα μισθώματα να διατίθενται στους αριστεύσαντες αποφοίτους από Μανσούρα και Ζαγαζίκ των Ελληνικών Εκπαιδευτηρίων Μανσούρας. Και οι δύο ανακηρύχθηκαν Μεγάλοι Ευεργέτες της Ε. Κ. Μανσούρας.

Γεώργιος Γιαμός (-1955)

Καταγόμενος από τη Χίο

1938-1939 Δώρισε περίπου 11 φεδάνια στο χωριό Ταίμπα και 2 μαγαζιά στην οδό Μούλιτ ελ Νάμπι.

Γεώργιος Σταμάτης (1885-ca.1948)

Βαμβακέμπορος καταγόμενος από το χωριό Κούρεντα της Ηπείρου.

Γεώργιος Ξούδης (1889-1956)

Εμποροκτηματίας και Τραπεζίτης καταγόμενος από τη Δράκεια Πηλίου

Πρόεδρος της Κοινότητας από το 1928 μέχρι το 1956.

Το 1951 δώρισε 500 λίρες Αιγύπτου για την ανέγερση της Νέας πολυκατοικίας και το 1956 70 λίρες Αιγύπτου για την επισκευή των Κοινοτικών κτιρίων και του νεκροταφείου

Μαρία Κ. Πολυμέρη (- 30.1.1963) το γένος Δημητρίου Ρήγα Παπαναστασίου καταγόμενη από τη Βυζίτσα Πηλίου

Το 1951 δώρισε 2000 λίρες Αιγύπτου.

Παναγιώτης Α. Μουμπάρης

καταγόμενος από τη Χίο

Το 1951 δώρισε 200 λίρες Αιγύπτου για την ανέγερση της Νέας πολυκατοικίας και το 1956 100 λίρες Αιγύπτου για την επισκευή των Κοινοτικών κτιρίων και του νεκροταφείου.

Η «χρυσή» κατάσταση των Ευεργετών της Ε.Κ.Ζ. συμπληρώνεται με τους Ευεργέτες:

Αλέξιος Ιωάννου, Κυριάκος Μιχαηλίδης, Χριστίνα Δ. Βαϊτσοπούλου, Γεώργιος Π. Ματσάγγος, Νικόλαος Στακός, Δημήτριος Καραπατής, Νικόλαος Οικονομίδης, Κυρατσώ Ι. Ράικου, Κληρονόμοι Γ. Ξούδη και Παντελής Παντελίδης.